

„Hm, nevádí, když zavolá, dám hned echo! A ty se seber a rozhybej ho trochu, dneska je úterý, tak mu napiš nějaký ultimátum, já nevím, třeba do konce týdne?“

„Asi bych měla, vid', já vím...“ Kristýna najednou ztrácela odhodlání, ale věděla, že má kamarádka pravdu. Vzala telefon, který před ní ležel na stole, odemkla ho a otevřela zprávy a chvíli něco vyťukávala, načež se ozval zvuk, oznamující odeslání textové zprávy. „A je to. Napsala jsem mu, že se buď sejdeme do konce týdne, nebo že na to kašlu...“

„To je moje holka!“ pozvedla Markéta sklenici s latté. Oběd strávily s Kristýnou v krásné restauraci s vyhlídkou na Vltavu a teď jako by si chtěla připít na zdraví.

„No uvidíme, větřím průser,“ zavěštila Kristýna.

„Nebud' hned škarohlíd, třeba se rozhoupe a bude z toho telenovela. Ale nemůžeš plýtvat časem na zbytečný lidi, na to jsi moc hezká.“ Telefon zacinkal. „Neboj nic, tentokrát to určitě vyjde! A moc se na to těším!“ Kristýna otočila displej telefonu na kamarádku, aby si mohla přečíst odpověď, ta na ni jen spiklenecky mrkla. Domluvili se, že tentokrát se sejdou u Vltavy, kousek od Rudolfína, odkud je krásný výhled na Petřín i Pražský hrad. Jakub naplánoval romantickou procházku nočním městem s tím, že pak si můžou dát večeři na jedné z lodí, kotvících nedaleko. Plán jako z pohádky.

Od rána byla jako na trní, z nervozity pokazila všechno, co mohla. Doma rozbila hrnek s kávou a po cestě do práce vrazila do paní,

co vláčela těžký nákup, takže schytala salvu nadávek. Byla prostě roztržitá, protože měla strach. Dneska se měli s Kubou sejít, ale ona se bála, že se zase něco pokazí, on to odvolá nebo mu do toho něco vlezle, i když ji celý ten týden ujišťoval, jak se na ni těší a že tentokrát jim to nic nepokazí a užijí si krásný večer. Pořád měla někde vzadu v hlavě hlásek, který jí našeptával, že stát se může cokoliv. Kdyby věřila na spirituální věci, jako jedna z jejích kamarádek, už by pobíhala po bytě se zapálenou šalvějí, aby vyhnala negativní energie, a začala by si vykládat karty. Kristýna byla ale skrz na skrz racionální člověk, který když si nemohl na něco sáhnout nebo to na vlastní oči neviděl, nevěřil tomu.

Celý den v práci se snažila soustředit na jiné věci než telefon, dokonce se několikrát utrhla i na Janičku, která se chudák spíš než dotčeně začala tvářit vyplašeně. Takovou Kristýnu nikdo moc neznal, většinou nedávala najevo moc emocí a obzvlášť ne ty negativní. Moc tomu nepřidal ani fakt, že přestože se měli sejít opět v sedm hodin večer, telefon od čtyř mlčel. Kdyby přestal komunikovat kdokoliv jiný, nehnula by brvou, ale najednou měla Kristýna pocit, že se na ni valí lavina. Je to zase tady, už je to zase tady! A on to zruší, honilo se jí hlavou. Na druhou stranu si říkala, že se aspoň věci někam pohnou, jakýmkoliv směrem. Sice si esemesky vyměňovala ráda, ale fyzický kontakt jí chybí. Když se Jakub už neozval, rozhodla se přece jen na smluvené místo vyrazit. Třeba se mu vybil telefon a nemá se s ní jak zkontaktovat. Už když ji napadla tahle myšlenka, zakroutila hlavou. V jednadvacátém století asi nejde být bez nějaké možnosti se komukoliv ozvat.

Když se blížil čas, kdy musela vyrazit z kanceláře, naposledy zkontrolovala, jak vypadá v příručním zrcátku u pudru, který byl

tak nekřesťansky drahý, že když si ho pořídila, trvalo jí celý měsíc, než ho začala používat. Ale je prostě materialistka a ráda si občas dopřeje drahé věci. Jako třeba lodičky, které má právě na sobě.

Tentokrát se rozhodla k místu setkání přijet taxíkem.

Když ji taxikář vezl k Rudolfinu, byla mu vděčná, že na ni nemluví.

Těm, co si nechtěli povídat a netahali z ní rozumy, vždycky nechávala dýško. Občas se na ni podíval ve zpětném zrcátku, ale ona hodila výraz, který ho od případného pokusu o zahájení konverzace okamžitě odradil. Nechala se odvézt do ulice pod Rudolfinem, aby měla výhodu tmy a mohla okouknout, jestli někdo před budovou nestojí. Zaplatila kartou, poděkovala, vystoupila a opatrně se vydala na roh budovy, aby nakoukla.

Uprostřed krásného schodiště stála malá blondýnka, která se pitvořila v různých kreacích a špulila pusu na fotografa. Musela se pro sebe pousmát, sociální sítě vyžadují oběti a trpělivost mužů, co fotí své ženy, jak s oblibou říká jeden z jejích kolegů v právnické kanceláři. Okolo ní prošel starší pár, žena se choulila v objetí muže, evidentně jí byla zima. Povídali si italsky a pak se společně zasmáli.

Opodál stála partička kluků, očividně turisté slavící rozlučku jednoho z nich. Na ženicha tipovala toho v růžových legínách a tutu baletní sukni. Evidentně už měli upito a dobře se bavili. Jakub ale nikde, sáhla do kapsy pro telefon, aby se podívala, kolik je hodin. 19:03. Jak dlouho má čekat?

Naštvala se, odemkla obrazovku a otevřela konverzaci s Jakubem.

„Čekám do čtvrt, jestli nedorazíš, končím. Tohle už nemám zapotřebí!“